

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený X.
bytem X.
zastoupen advokátkou Mgr. Denisou Sudolskou,
sídlem Italská 1219/2, Praha 2

žalovanému: **Nejvyšší státní tajemník**
sídlem Jindřišská 34, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Nejvyššího státního tajemníka ze dne 22. 5. 2025, č.j. MV-52568-4/SR-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 22. 5. 2025 č.j. MV-52568-4/SR-2025, kterým Nejvyšší státní tajemník (dále jen „žalovaný“, jímž je v odůvodnění tohoto rozsudku obecně nazýván i prvostupňový orgán, nemá-li rozlišení význam pro kontext odůvodnění“) zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu zahraničních věcí (dále též „ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 18. 2. 2025, č. j. 445885-1/2025-MZV/OSPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím došlo k ukončení žalobcova služebního poměru dle § 72 odst. 1 písm. b) zákona č. 234/2014

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Sb., o státní službě, ve znění účinném od 1. 1. 2025 (dále jen „zákon o státní službě“). Služební poměr žalobce skončil dle § 72 odst. 2 zákona o státní službě ke dni doručení prvostupňového rozhodnutí.

Shrnutí průběhu řízení před prvostupňovým orgánem

2. Prvostupňový orgán žalobce přijal k služebnímu poměru k 1. 2. 2022 k výkonu služby ministerského rady – referenta rozvojové spolupráce v Odboru rozvojové spolupráce a humanitární pomoci. Oborem služby byly Zahraničí vztahy a služby s místem výkonu v Praze. S účinností k 5. 6. 2023 byl žalobce jako ministerský rada vyslán k výkonu služby na zastupitelském úřadě Addis Abeba (dále též „zastupitelský úřad“) v Etiopii na dobu určitou, nejdéle do 31. 12. 2026. K 31. 8. 2024 bylo žalobcovo vyslání ukončeno. Od 1. 9. 2024 nejdéle na dobu jednoho roku, tedy do 31. 8. 2025, byl pak žalobce dočasně zařazen na překlenovací služební místo se služebním působištem v Praze. Dne 18. 2. 2025 prvostupňový orgán rozhodl o ukončení žalobcova služebního poměru dle § 72 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě.
3. Dle prvostupňového rozhodnutí se žalobce dopustil zvláště závažného porušení právních předpisů vztahujících se k výkonu služby dvěma skutky, a to pochybením při vyřizování žádosti etiopské občanky T. M. H. (dále jako „žadatelka“ nebo „T. M. H.“) o zaměstnaneckou kartu a udržováním nestandardního, intimního vztahu s uvedenou žadatelkou.
4. Prvostupňový orgán popsal pochybení, která se vztahovala k procesu přijetí a posouzení žadatelčiny žádosti. Žalobce dne 4. 7. 2024 zanesl žádost do systému EVC, a to navzdory skutečnosti, že fyzická kopie žádosti neobsahovala číslo, místo a datum podání a ani označení osoby, která žádost přijala a také dle dokladů ověřila. K žádosti navíc nebyly přiloženy některé její podstatné přílohy (doklad o zajištění ubytování, pracovní smlouva), průvodní dopis ze dne 9. 7. 2024 adresovaný Ministerstvu vnitra České republiky nebyl žalobcem podepsán. Žadatelčinu žádost žalobce v systému EVC neodeslal. Žalobce se měl dle prvostupňového orgánu zvláště závažného porušení povinnosti dopustit tím, že žadatelku nevyzval k odstranění vad žádosti, která neobsahovala náležitosti dle § 42h zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přestože k tomu byl žalobce dle § 169i odst. 2 zákona o pobytu cizinců povinen. Žalobce nepostupoval ani dle čl. 12 Metodického pokynu ředitele VO k výkonu vízové a pobytové agendy a dle čl. 14 Příručky ke zpracování žádostí o dlouhodobá víza a pobyty. Žalobce pochybil také tím, že od žadatelky nevybral při přijetí žádosti správní poplatek ani ji k tomu nevyzval dle § 5 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů a také dle Vnitřního předpisu č. 23/2016 „Směrnice o konzulárních správních poplatcích“. Žalobce se tak při vyřizování žádosti dopustil porušení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, který mu ukládal povinnost plnit služební úkoly osobně, řádně a včas.
5. Prvostupňový orgán dále popsal zjištění ohledně žalobcova vztahu s žadatelkou. K intimním kontaktům mělo docházet v období od května 2024 do ukončení žalobcovy služby v Etiopii v srpnu 2024. Žalobce při telefonickém hovoru s konzulem T. L. dne 31. 10. 2024 intimní vztah se žadatelkou potvrdil. Žalobcův vztah s etiopskou státní příslušnicí (prvostupňový orgán se v tomto případě v závorce uchýlil k vysvětlujícímu soudu „Etiopie – země se značnou korupcí“), resp. žadatelkou o zaměstnaneckou kartu, označil prvostupňový orgán za reálné riziko poškození jeho dobrého jména a ohrožení důstojnosti, a též ohrožení

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

dobrého jména a poškození České republiky v zahraničí, dále také za významné bezpečnostní riziko, a konstatoval zneužití služebního postavení žalobcem. Tím žalobce porušil čl. 3 Služebního předpisu nejvyššího státního tajemníka č. 3 ze dne 3. 10. 2023 a Společného předpisu ministra a státního tajemníka č. 5/2022, kterým se vydává Etický kodex MZV a zřizuje Etická komise MZV, ve znění společného předpisu č. 4/2024 (dále jen „Etický kodex“). Žalobce také výše uvedeným vztahem nedbal na důstojnou a profesionální reprezentaci České republiky, nechránil jím také její zájmy. Žalobcův vztah s žadatelkou představoval také možné bezpečnostní riziko, měl kompromitovat českou konzulární službu. Takovým výkonem služby žalobce ohrozil důstojnost a dobré jméno ministerstva, resp. České republiky, českou zahraniční službu vystavil riziku možného vydírání. Takové jednání představovalo zvláště závažné porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k výkonu služby, ze služebních předpisů a z příkazů k výkonu služby ve smyslu § 72 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě.

6. Prvostupňový orgán shledal porušení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě a čl. 3 písm. b) Služebního předpisu státního tajemníka č. 1/2019, kterým se vydává Služební a pracovní řád MZV ve znění služebního předpisu č. 17/2023 (dále jen „služební předpis č. 1/2019“) tím, že žalobce mimo jiné žadatelce nabídl, že za její žádost uhradí správní poplatek. Dle prvostupňového orgánu tak žalobce nejednal nestranně.
7. Prvostupňový orgán dále shledal porušení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě tím, že žalobce s žadatelkou probíral její žádost mimo úřední prostory zastupitelského úřadu (v hotelu). Dle prvostupňového orgánu žalobce nedodržel právní předpisy vztahující se k jejímu výkonu, služební předpisy a příkazy k výkonu služby.
8. Prvostupňový orgán dále shledal porušení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě tím, že žalobce neinformoval svého nadřízeného a nepožádal jej ve vztahu k žádosti o pověření jiné osoby z důvodu střetu zájmů. Žalobce tak nedodržel povinnost zdržet se jednání, které by mohlo vést ke střetu veřejného zájmu se zájmy osobními, zejména nezneužívat informací nabytých v souvislosti s výkonem služby ve prospěch vlastní nebo jiného, jakož i nezneužívat jeho postavení státního zaměstnance.
9. Prvostupňový orgán dále shledal porušení § 77 odst. 1 písm. i) zákona o státní službě tím, že žalobce navázal vztah tzv. „přátelský s výhodami“. Porušil tak zákaz přijímat dary nebo jiné výhody, s výjimkou darů nebo výhod poskytovaných služebním úřadem. Porušil rovněž § 47 zákona č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zahraniční službě“), dle něž nesmí diplomatický pracovník svým jednáním a projevy poškodit dobré jméno České republiky v zahraničí, nebo ohrozit její bezpečnost.
10. Prvostupňový orgán dále shledal porušení § 77 odst. 1 písm. s) zákona o státní službě tím, že žalobce ohrozil důstojnost a dobré jméno ministerstva, porušil povinnost dodržovat pravidla etiky státního zaměstnance vydaná služebním předpisem, rovněž nedbal na to, aby neohrozil důstojnost a dobré jméno ministerstva ve smyslu § 3 odst. 2 Etického kodexu.
11. Prvostupňový orgán závěrem konstatoval, že žadatelčino tvrzení o žalobcově údajné korupci, dle něž měl žalobce od žadatelky přijmout v souvislosti s žádostí úplatek ve výši 2 000 USD nebylo prokázáno.

Stručný obsah napadeného rozhodnutí

12. Žalovaný neshledal vady prvostupňového rozhodnutí. Prvostupňový orgán dle žalovaného správně zhodnotil závažnost žalobcova jednání i porušení jednotlivých povinností. Žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

shodně s ním konstatoval, že žalobce se zvlášť závažného porušení povinností dopustil dvěma skutky, upřesnil, že žalobce se sice jednotlivými skutky dopustil různé intenzity porušení, ty však spolu dle žalovaného úzce souvisí. Žalovaný akcentoval porušení etických pravidel vztahujících se k výkonu služby státních zaměstnanců a zaměstnanců prvostupňového orgánu; právě ta žalobce závažným způsobem porušil, stejně jako povinnosti vyplývající ze zákonů o státní a zahraniční službě.

13. Žalovaný dále reagoval na odvolací námitky.

14. K námitce nedostatečného vysvětlení konkrétního pochybení při plnění služebních povinností, majícího původ již v samotném vztahu se žadatelkou, žalovaný uvedl, že žalobcovo pochybení je velmi specifické. Žalovaný připustil, že služební orgán není oprávněn hodnotit vztahy svých zaměstnanců, k ovlivnění zaměstnavatele ale dochází v momentě, kdy má takový vztah významný dopad na výkon služby a pověst zastupitelského úřadu. Žalobce díky nestandardnímu vztahu se žadatelkou rezignoval na svou povinnost vystupovat vůči ní jako úřední osoba nestranně ve smyslu § 77 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě, resp. čl. 3 písm. b) služebního předpisu č. 1/2019. Žalovaný se dále ztotožnil se závěrem prvostupňového orgánu, že žalobce vztahem s žadatelkou porušil také etická pravidla státních zaměstnanců, konkrétně povinnost jednat nestranně, čestně a v souladu s veřejným zájmem (§ 77 odst. 1 písm. s) zákona o státní službě) a doplnil, že žalobce jako státní zaměstnanec nepředcházal situacím, které by mohly vést ke střetu jeho osobního zájmu se zájmem veřejným (čl. 2 odst. 2 Etického kodexu), čímž porušil také zákaz být ovlivněn pozitivními nebo negativními vztahy ke konkrétním osobám.

15. Žalovaný měl za to, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje úvahu o příčinné souvislosti mezi žalobcovým vztahem a jeho pochybením při plnění služebních povinností. K tomu žalovaný odkázal na část III. a IV. odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, v nichž je popsáno žalobcovo jednání vedoucí k významnému odchýlení od jeho služebních povinností. Žalobce si musel být vědom, že svým jednáním porušuje etické normy a mj. služební slib státního zaměstnance obsahující požadavek na nestrannost výkonu služby, jakož i zákaz zneužití postavení státního zaměstnance a povinnost chovat se a jednat tak, že nebude ohrožena důvěra ve státní službu.

16. K závažnosti žalobcova jednání žalovaný uvedl, že žalobce sice nebyl oprávněnou úřední osobou způsobitou o žádosti přímo rozhodovat, vůči žadatelce ale vystupoval jako zástupce zastupitelského úřadu, resp. České republiky, tedy jako jako úřední osoba dle § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný potvrdil závěr prvostupňového orgánu o porušení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě, když žalobce o vztahu neinformoval nadřízeného a nepožádal jej o pověření vyřízení žádosti jinou osobou. Žalobce opomněl, že se na něj vztahují ustanovení o vyloučení z projednávání (ustanovení o nepodjatosti) úřední osoby.

17. Žalovaný nepřihlédl k tomu, že žalobce svůj vztah přiznal a byl tak schopen čelit důsledkům s ním spojených, poukázal na to, že žalobce vztah bagatelizoval. Když žadatelce nabídl, že jí žádost pomůže vyřídit za „protislužbu“, zneužil tím svého postavení státního zaměstnance. Žalovaný se pak také ztotožnil s názorem prvostupňového orgánu, který žalobcův vztah s žadatelkou označil za vztah „přátelský s výhodami“. Žalovaný ve shodě s prvostupňovým orgánem odkázal na vyjádření zastupitelského úřadu, že uvedený vztah představoval reálné riziko poškození dobrého jména zastupitelského úřadu, byl schopen ohrozit kredibilitu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

České republiky a nepřímě vrhnout špatné světlo i na aktuálně realizované projekty zahraniční rozvojové spolupráce České republiky v zemi.

18. K porušení § 47 zákona o zahraniční službě a čl. 3 odst. 2 Etického kodexu žalovaný doplnil, že dobré jméno zastupitelského úřadu bylo ohroženo tím, že se o žalobcově problematickém chování dozvěděl jeho nadřízený od třetí osob (geologů, občanů České republiky), které žadatelka o intimním vztahu se žalobcem informovala. Žalovaný též nepovažoval intimní vztah se žadatelkou za důstojnou a profesionální reprezentaci České republiky a chránění jejích zájmů dle čl. 3 odst. 3 Etického kodexu, proto se ztotožnil se závěry prvostupňového orgánu o porušení tohoto kodexu.
19. Pokud jde o možné negativní následky intimního vztahu, žalovaný upozornil, že žadatelka chtěla podniknout (nebo již podnikla) kroky, kterými se ve své domovině chtěla domoct navrácení finanční částky, o níž tvrdí, že žalobci poskytla. Negativní následky vztahu nejsou pouze v rovině spekulací a prvostupňový orgán tyto zřetelně popsal, popř. jsou podloženy záznamy v „Shrnutí faktů a vývoj událostí/datum: 5. 11. 2024“ a v dokumentu „Záznam GIA o šetření bývalého pracovníka zastupitelského úřadu pod č. 14“. Žalovaný za negativní následek považoval nejen samotnou žadatelčinu reakci, ale také skutečnost, že byly do situace zainteresovány třetí osoby označené jako „skupina českých geologů“, které zastupitelský úřad informovaly o údajné žalobcově korupci, kdy už tato samotná skutečnost zasáhla do dobrého pověsti služebního úřadu.
20. K námitce, že se nečiněním kroků k odstranění vad žádosti se žalobce nedopustil zvlášť závažného zaviněného porušení povinnosti, žalovaný sdělil, že žalobce neosvětlil, proč žádost neposoudil a žadatelku nevyzval k odstranění žádosti, ač k tomu byl dle čl. 5 odst. 5 a 9 Metodického pokynu k výkonu vízové a pobytové agendy č. j. 309196-1/2020-VO ze dne 1. 10. 2020 (dále jen „metodický pokyn“) povinen. Žalovaný také uvedl, že žalobce žádost na Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „OAMP“) postoupil spolu se svým nesignovaným podpisem dne 9. 7. 2024 navzdory tomu, že neobsahovala všechny podstatné náležitosti dle čl. 12 odst. 7 metodického pokynu. Spis neobsahoval výzvu k uhrazení příslušného správního poplatku. Svým postupem žalobce porušil výše uvedené interní akty řízení a příkazy k výkonu služby. Žalovaný se tedy ztotožnil závěrem prvostupňového orgánu, že žalobce při vyřizování žádosti porušil jako státní zaměstnanec povinnosti ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě. Nadto doplnil, že žalobce při vyřizování žádosti porušil také povinnost uvedenou v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, tj. povinnost plnit své služební úkoly osobně, řádně a včas. Té se žalobce nemůže zprostit s odkazem na to, že jeho post nebyl předtím několik let obsazen nebo tím, že řešil vlastní rodinnou situaci. Žalobce navíc neupřesnil, jak mu nepříznivý zdravotní stav nezletilého rodinného příslušníka konkrétně bránil v řádném výkonu služby a jaký přesný vliv měla péče o něj na samotnou administraci žadatelčiny žádosti. Dle žalovaného navíc ze spisu není vůbec patrné, kdy byla žádost podána a kdo ji na zastupitelském úřadě přijal. Ze spisového materiálu vyplývá, že ohledně podání žádosti probíhal kontakt mezi žalobcem a žadatelkou od dubna či května 2024. Nelze tak vůbec učinit závěr, zda a kdy žadatelka žádost podala osobně, nebo zda se písemnosti žadatelky dostaly do žalobcovy dispozice jinou, neoficiální cestou. Nekompletní žádost neměla být na OAMP žalobcem vůbec postoupena.
21. Z žadatelčina vyjádření i podkladů poskytnutých zastupitelským úřadem vyplývá, že to byl žalobce, který žadatelku cca v dubna 2024 kontaktoval s nabídkou, resp. s informací o možnosti zaměstnání v České republice a že ji z pozice své funkce ubezpečil o kladném vyřízení žádosti, nabízel jí úhradu správního poplatku, ačkoliv sám opakovaně výslovně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

připustil, že neměl možnost řízení o žádosti jakkoliv ovlivnit. Žalovaný označil uvedené jednání, které žalobce subjektivně vnímá jako pomoc, za zneužití funkce a střet zájmů, kterými žalobce ohrozil svou nestrannost a narušil důvěru veřejnosti ve státní správu.

22. Dle žalovaného pochybení při samotném vyřizování žádosti nedosáhlo intenzity zvlášť závažného porušení povinností a ani závažného porušení ve smyslu § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě. Dle žalovaného by pochybení při vyřizování žádosti samo o sobě mělo být posouzeno jako méně závažné porušení pracovních povinností státního zaměstnance a žalobce na něj měl být upozorněn písemným napomenutím, případně výtkou. Dle žalovaného ale nestandardní vztah žalobce a žadatelky konzumoval jednání týkající se nesprávného nakládání s žádostí. Žalovaný vyzdvihl skutečnost, že oba skutky spolu úzce souvisí a nelze je od sebe oddělit, protože žalobcovo neetické chování vůči žadatelce souviselo s jejím statutem žadatelky. Byl to navíc sám žalobce, který žadatelku za účelem podání žádosti, popř. za účelem zajištění zaměstnání v Česku, sám kontaktoval a nabídl jí, že s vyřízením její žádosti pomůže.
23. Žalobce si přitom musel být vědom toho, že při existenci intimního vztahu se žadatelkou, jejíž žádost byl povinen přijmout, posoudit její úplnost a správnost a následně postoupit OAMP, překračuje etická pravidla výkonu služby v zahraničí. Intimní vztah se žadatelkou významně narušil důvěru mezi ním a zaměstnavatelem a může poškodit pověst zastupitelského úřadu, úřadu služebního jako celku i pověst České republiky v zahraničí. Žalobce současně nepřinesl žádný relevantní argument, který by závažnost jeho jednání oslabil. Žalovaný tak žalobcovo jednání shodně s prvostupňovým orgánem shledal jako zneužití žalobcova postavení, za střet zájmů, a ve výsledku zaviněným zvlášť závažným porušením právních povinností, kterého se navíc žalobce dopouštěl po několik měsíců. Navíc tím, že žadatelka o žalobcově jednání informovala třetí osoby, došlo dle žalovaného k bezpečnostnímu riziku.

Žaloba

24. Žalobce napadené rozhodnutí považuje za nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné.
25. Žalobce předně uvedl, že žalovaný nepřípadně shledal samotný intimní vztah se žadatelkou jako důvod pro okamžité zrušení jeho služebního poměru, přestože žalobce nenavázal vztah se žadatelkou v souvislosti se svou služební činností. Jediným pořítkem mezi soukromým a osobním životem žalobce byla skutečnost, že žadatelka po určité době vztahu se žalobcem podala žádost, kterou žalobce přijal. Žalovaný neprovedl žádnou vlastní úvahu o tom, jaká je spojitost mezi jeho intimním vztahem a plněním služebních povinností. Pokud má žalovaný za to, že žalobce nedbal na důstojnou a profesionální reprezentaci České republiky a ochranu jejích zájmů, protože daný vztah kompromituje českou konzulární službu a je možným bezpečnostním rizikem a ohrožuje důstojnost a dobré jméno žalovaného a České republiky, pak se žalovaný dopustil tvrzení, že závadný je už vztah samotný. Žalobce žadatelce slíbil pomoc, kterou v rámci svých možností poskytl, kžžený výsledek se však nedostavil. Žalobce ale nesliboval nic, o čem by předem věděl, že nesplní nebo splnit nemůže, byl přesvědčený o tom, že žadatelce pomoci sehnat práci v Česku může, tuto skutečnost vnímal v rámci jejich vztahu jako bonus, nikoli jako jeho definici.
26. Žalobce uvedl, že se s žadatelkou seznámil již v roce 2022, kdy na zastupitelském úřadu ještě nepracoval. Přátelský vztah postupně přerostl ve vztah intimní, s ohledem na vzdálenost se stýkali sporadicky po hotelech, náklady na ubytování hradili střídavě. Když se žalobci žadatelka zmínila o nekalých praktikách zprostředkovatelů víz, žalobce jí poradil, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

podala žádost napřímo. S ohledem na dosavadní práci žadatelky v hotelu jí nabídl pomoc s nalezením pracovního místa v České republice. Pomoc vnímal jako vedlejší část vztahu a rozhodně pomoc ničím nepodmiňoval. Až následně zjistil, že žadatelka naopak vnímala vztah jako reciproční. Žalobce sice disponuje intimní konverzací prokazující žadatelčin aktivní přístup a absenci nátlaku z jeho strany, nemá však prozatím zájem na zveřejnění. Žalobce uvádí, že když žadatelka zjistila, že žalobce jí pomoci nemůže, změnila přístup a rozhodla se pomstít.

27. Žalobce nesouhlasil, že by vytčený intimní vztah měl ohrozit bezpečnost České republiky a poškodit dobré jméno tím, že se o něm zastupitelský úřad dozvěděl od třetích osob označených jako „skupina českých geologů“. Žalovaný pochybil, když nedostatečně nerozlišil, že tyto osoby nahlásily žalobcovo údajné korupční jednání, nikoli žalobcův intimní vztah. Žalobce současně odmítl, že by tvrzený úplatek 2 000 USD za účelem vyřízení žadatelčiny žádosti přijal. Z konverzace se žadatelkou vyplývá, že po žadateli chtěla zpětně proplatit pouze náklady na cesty za ním. Prvostupňový orgán a žalovaný navíc také pominuli rozpory v žadatelčiných výpovědích. Sice konstatovali, že se žalobcovo korupční jednání neprokázalo, na stranu druhou ale označili žadatelčinu pohružku trestním oznámením bez dalšího za reputační riziko pro Českou republiku. Žalobce se vydírat nenechal, ve zveřejnění jejich intimního vztahu žadatelce nebránil. Optikou žalovaného by pak byl takto vydíratelný kdokoliv.
28. Žalobce nesouhlasil také s tím, jak žalovaný postupoval při vyhodnocení závažnosti vytčeného jednání. Žalovaný nepřihlédl k žalobcově osobě, funkci, kterou zastával a k jeho dosavadnímu postoji, k míře zavinění a ke způsobu a intenzitě porušení, přestože to v napadeném rozhodnutí tvrdí. Žalovaný nezohlednil, že žalobce byl na zastupitelský úřad vyslán bez zkušeností s konzulární činností a bylo mu poskytnuto pouze dvoutýdenní školení. Žalovaný nevzal v potaz ani to, že žalobce navázal se žadatelkou vztah krátce po svém příjezdu, kdy nebyl připraven na možnost zjištěného úmyslu žadatelky v tamějším prostředí. Žalovaný nevzal do úvahy ani fakt, že žalobci nebyla udělena žádná výtka ani se nedopustil kárného provinění a že svými nadřízenými byl v minulosti hodnocen nadprůměrně.
29. Námitky žalobce vznesl také k obsahu a vedení spisové dokumentace, ta bezdůvodně obsahovala dokumenty týkající se žalobcova zdravotního stavu. Prvostupňový orgán navíc hodnotil celou situaci nevyváženě, když žadatelka byla na konfrontaci ze strany prvostupňového orgánu připravena a její výpověď byla doslovně zaznamenána, oproti tomu byl žalobce konfrontován nadřízeným prostřednictvím nečekaného telefonického hovoru, o kterém byl pořízen písemný záznam, navíc bez vědomí žalobce, zprostředkovaně s pětidenním odstupem.
30. Žalobce dále odmítl, že v nabídce úhrady správního poplatku za žádost lze shledat žalobcovu nestrannost. Jednalo se o nabídku pomoci v rámci intimního vztahu bez negativního významu a nelze v ní spatřovat zvlášť závažné porušení právních předpisů vedoucí k okamžitému skončení služebního poměru.
31. Žalobce dále namítl, že žalovaný pochybil, pokud úvahu o střetu zájmů nepodrobil dalšímu hodnocení a nepostavil najisto, jak (a zda vůbec) žalobce žadatelku v rámci své rozhodovací pravomoci zvýhodnil či nezvýhodnil.
32. Žalobce také odmítl, že by dostatečně neosvětlil důvody pro neodstranění vad žadatelčiny žádosti. Žalobce musel v červenci 2024 vycestovat do Česka kvůli zdravotnímu stavu svého

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

potomka. K prokázání těchto tvrzení žalobce navrhoval v odvolacím řízení vyslechnout svou manželku. Žalovaný se však s tímto návrhem v napadeném rozhodnutí nevypořádal, naopak uvedl, že pobyt mimo Etiopii nijak neosvětluje to, co žalobci bránilo v plnění pracovních úkolů. Pracovní podmínky a výkon služebního poměru byly jiné, než jak si žalobce původně představoval, což mělo dopad i na žalobcovo rodinné soužití. Na zastupitelském úřadě proběhla v lednu 2024 také autoevaluační mise, při které bylo identifikováno celkem sedmnáct pochybení obdobných těm, které jsou ve vztahu k vyřizování žadatelské žádosti žalobci vytýkány. Je zjevné, že žalobce s touto konkrétní žádostí nenaložil nějak pokoutně, nezamlčel ji ani ji před jinými neupřednostnil. Žádost byla založena ve spise, zaevidována a bylo jí přiděleno oficiální číslo. Při předávání agendy novému zástupci žalobce na neexistenci nevyřízených věcí, včetně předmětné žádosti, výslovně upozornil. Dle žalobce také není pravdou, že by žalobce postoupil neúplnou žádost OAMP, jak žalovaný uvádí v napadeném rozhodnutí. Žádost na OAMP postoupena nebyla, což ostatně vyplývá z prvostupňového rozhodnutí. Žalobce tak má za to, že v přijetí neúplné žádosti a pro absenci výzvy k odstranění vad nelze spatřovat žádné zvlášť závažné pochybení, což to ostatně žalovaný v napadeném rozhodnutí uznal.

Vyjádření žalovaného

33. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
34. Žalovaný popřel, že by vytčený skutkový stav představoval pouze intimní vztah mezi žalobcem a žadatelkou. Žalobci bylo vytčeno i to, že sám žadatelce nabídl vyřízení veškerých administrativních záležitostí týkajících se nalezení práce v Česku, zároveň ji ujistil o kladném vyřízení věci. Komunikoval s ní přitom z pozice své funkce zaměstnance zastupitelského úřadu. Žalobce tak nebyl postižen za samotné udržování intimního vztahu se žadatelkou, ale za to, že jednal vůči ní i služebnímu úřadu v rozporu s právními předpisy, služebními předpisy (včetně etických norem) a neučinil žádné kroky, aby se svým jednáním se nedostal do střetu zájmů. Žalovaný popsal, jaký dopad mělo žalobcovo chování do jeho služební sféry (že se jedná o poškození dobré pověsti České republiky, ohrožení bezpečnosti apod.). Žalovaný vztah hodnotil striktně z pohledu významného porušení etických pravidel a jako zneužití funkce, resp. ohrožení nestrannosti v řízení o žádosti žadatelky. Je druhotné, že se žalobce se žadatelkou scházel mimo služební dobu, pokud tím ohrozil důvěru veřejnosti ve státní správu, drobou pověst služebního úřadu a jednal ve střetu zájmů. Žalovaný odmítl žalobcovu obhajobu stanoviskem Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 30. 5. 2018, č.j. 16 Kss 1/2018-207.
35. Žalovaný nesouhlasil také s tím, že by žalobci kladl k tíži podezření na korupční jednání. V napadeném rozhodnutí pouze ve vztahu k žadatelské pohrůžce uzavřel, že taková pohrůžka představuje reputační riziko. Bezpečnostní odbor prvostupňového orgánu vyhodnotil žalobcovo jednání jako významné bezpečnostní riziko, zneužití funkce konzula a porušení čl. 3 Etického kodexu. Tvrzení o přijetí úplatku zůstalo neověřeno, přijetí úplatku tak žalovaný žalobci za vinu nekladl. Bylo to už ale samotné žadatelské obvinění z korupčního jednání, které bylo vzneseno v důsledku žalobcova intimního vztahu a jeho nestandardního nakládání se žádostí, které dobrou pověst služebního úřadu ohrozilo.
36. Žalovaný poukázal i na to, že žalobce žádostí nakládal nestandardně, když ji řádně nezaevidoval, nevyřídil, resp. nepostoupil. Kdyby se žalobce nad rámec úředního styku se žadatelkou nestýkal, nevzniklo by obvinění z nestandardního postupu. Žalobce by tedy nezavdal ani příčinu k jakémukoliv obvinění z korupčního jednání, resp. obvinění z toho,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

že žadatelce nabídl zajištění vyřízení žádosti za „protislužbu“. Žalobcův vztah s žadatelkou s nakládáním s její žádostí souvisí.

37. Žalovaný nesouhlasil, že by těžiště napadeného rozhodnutí spočívalo pouze v tom, že žalobce nenakládal s žádostí řádně. Žalovaný se ztotožnil s hodnocením zastupitelského úřadu, který vztah žalobce a žadatelky označil jako „přátelský s výhodami,“ který založil reálné riziko poškození dobrého jména zastupitelského úřadu, mohl ohrozit kredibilitu České republiky a nepřímě vrhnout špatné světlo i na aktuálně realizované projekty zahraniční rozvojové spolupráce České republiky v zemi. Z doložené soukromé konverzace z aplikace WhatsApp (byť možná nekompletní) je zřejmé, že žalobce žadatelku přesvědčoval, k podání žádosti a sliboval vyřízení žádosti, neboť je zaměstnancem zastupitelského úřadu. Ujišťoval ji také, že může získat práci v Česku. Není pochyb, že žalobce svého postavení využil a nejednal nestranně.
38. Žalovaný trval na tom, že tvrzené rodinné a zdravotní komplikace nikterak nesouvisí s tím, že žalobce udržoval intimní vztah se žadatelkou.
39. K žalobcovým výhradám stran vedení dokumentů osobní povahy a rozdílnému přístupu k výpovědím žalobcem a žadatelky žalovaný uvedl, že žalobce poskytl svou výpověď telefonicky z toho důvodu, že se toho času nacházel v zahraničí. Žalobce pak obsah své telefonické výpovědi zaznamenané v písemném záznamu nepopřel, intimní vztah naopak opakovaně potvrdil. Pokud se žalobce domnívá, že intimní vztah se žadatelkou není ničím neobvyklý, zapomíná, že ve vztahu k ní vystupoval jako zaměstnanec zastupitelského úřadu. Pokud jde o nedostatky ve výkonu žalobcovy služby v oblasti vízové a pobytové agendy, dle žalovaného žalobce svůj podíl na vyřizování žádostí umenšuje, své jednání bagatelizuje a snaží se marginalizovat jeho dopad na jednání a pověst služebního úřadu.
40. Žalovaný nesouhlasil, že žalobci nebyla v minulosti udělena žádná výtka a že byl nadprůměrně hodnoceným zaměstnancem. Dne 10. 1. 2024 byla žalobci uložena výtka ze strany vedoucího zastupitelského úřadu, neboť žalobce nebyl po dobu nejméně 10 pracovních dnů přítomen na pracovišti. Dne 27. 9. 2024 byl prvostupňovým orgánem žalobcův pracovní výkon hodnocen za období od 1. 2. 2022 do 31. 12. 2023 jako „dobrý“. Žalovaný má také za to, že nedostatečný pracovní výkon žalobce dokládá také zpráva z vízové autoevaluační mise na zastupitelském úřadu, v níž je k posuzování a prověřování žádostí uvedeno, že žalobce nevykonává tamější schengenskou agendu. Absenci této části výkonu služby konzula v migračně rizikové zemi pak zpráva označila za „závažný nedostatek a rezignaci na výkon svěřené zodpovědnosti a nepochopení své role“. Žalobce tedy jako vedoucí konzulárního a vízového úseku pochybil ve více případech.

Další vyjádření žalobce

41. Žalobce v replice ze dne 12. 9. 2025 zopakoval a rozvedl svoji žalobní argumentaci. Odmítl, že by své jednání bagatelizoval, naopak své pochybení přiznal. Zopakoval, že se nedopustil jednání, za které bylo možné uložit nejpřísnější postih s dopadem na jeho další život, poukázal na nejasnost a přílišnou obecnost odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a absenci příčinné souvislosti mezi jeho intimním vztahem a zvláště závažným zaviněným porušením. Napadené rozhodnutí má za vnitřně rozporné, když žalovaný na jedné straně odmítá komentovat charakter vztahu mezi žalobcem a žadatelkou, na straně druhé na něm staví své rozhodnutí, rozpor je i v tom, že žalovaný klade žalobci k tíži obvinění z korupce, i když současně uvádí, že se takové jednání nepotvrdilo.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

42. Ke svému předchozímu hodnocení uvedl, že v březnu 2023 obdržel hodnocení za období od 1. 2. 2022 do 31. 1. 2023 s výsledkem „velmi dobré“ a s doporučením zvýšení osobního příplatku, v srpnu 2024 za stejné období od 1. 2. 2022 do 31. 1. 2023, kdy byly jeho pracovní výsledky hodnoceny jako „dobré“. Výtku v lednu 2024 skutečně obdržel, neboť v prosinci 2023 upravil úřední hodiny zastupitelského úřadu z důvodu nutné péče o nezletilého potomka vzhledem k jeho zdravotnímu stavu, není ale pravdou, že by šlo o desetidenní absenci na pracovišti. Žalovaný ovšem nepřihlédl k tomu, že výtka se uděluje za drobné nedostatky a po uplynutí 1 roku se vyřadí ze spisu dle § 88 odst. 3 zákona o státní službě.
43. V podáních ze dne 26. 11. 2025 a ze dne 27. 11. 2025 žalobce rozvinul námitku týkající se intenzity zaviněného porušení žalobcových povinností. Žalobce se domnívá, že vytčený intimní vztah žalobce a žadatelky nelze, ať už samostatně či společně s vytčeným porušením povinností ve vztahu k žadatelčině žádosti, podřadit pod § 72 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě. Odkázal přitom na důvodovou zprávu k zákonu č. 448/2024 Sb. (dále též „novela zákona o státní službě“) a tam uvedenou pracovněprávní judikaturu týkající se okamžitého zrušení pracovního poměru, která má být na postup dle § 72 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě aplikována, a také na to, že žádný mezinárodní závazek České republiky nezakazuje konzulárním pracovníkům navazovat intimní vztahy s občany přijímajícího státu.
44. Žalovaný dle žalobce rezignoval také na provedení testu proporcionality, když nevážil, zda nemohl použít mírnější sankci (např. výtku, písemné napomenutí apod.). Z toho důvodu má žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
45. Správní orgány upustily také od zjištění materiální pravdy, když skutková zjištění získaly prakticky výlučně z dokumentu označeného jako „Shrnutí faktů a vývoj událostí verze/datum: 05. 11. 2024“. Jde o úřední záznam, který nelze považovat za řádný důkazní prostředek ve smyslu § 51 správního řádu, jak vyplývá ze stabilní judikatury.
46. Žalobce též namítl nepřímou diskriminaci, když žalovaný závadnost vztahu žadatelky a žalobce spatřoval především ve statusu žadatelky a v jejím původu v třetí zemi. Takové hodnocení pak v praxi specificky dopadá právě na osoby pocházející z nečlenských států EU a tedy i na ty, kteří s nimi přicházejí do kontaktu. Jde o tvrzení o to zásadnější, pokud žalovaný tvrdí, že obsah intimního vztahu nehodnotil.
47. Žalobce se také domnívá, že správní orgány porušily princip zákazu pravé retroaktivity, kdy nepřipustně aplikovaly na skutkový děj z roku 2024 právní úpravu účinnou až od 1. 1. 2025. Správní orgány žalobcovo jednání nepřipustně podřadily pod novou, přísnější právní kvalifikaci („zvlášť závažné porušení“), která nebyla v době činu zákonem definována, a potrestaly jej způsobem, který právní úprava účinná do 31. 12. 2024 neznala. Tím došlo také k porušení zásad *nullum crimen sine lege* a *nulla poena sine lege praevia*. V této souvislosti žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 11. 2017, sp. zn. II. ÚS 1930/17, dle něž lze na správní právo aplikovat trestněprávní zásady, dojde-li ke zpřísnění ukládané sankce a zároveň ke změně procesního režimu. Žalobce označil okamžité skončení služebního poměru za represivní sankci srovnatelnou s trestním postihem. Znění zákona o státní službě účinné od 1. 1. 2025 je pro žalobce objektivně nepříznivější, neboť umožňuje okamžité propuštění bez předchozího kárného řízení. Pokud by žalovaný správně posoudil žalobcovo jednání podle znění zákona o státní službě účinného do 31. 12. 2024, nejspíše by zvolil mírnější kárné opatření (např. snížení platu nebo výtku). Použití přísnější sankce v kombinaci s eliminací procesních záruk (zrušení kárných komisí) je dle žalobce v rozporu s principem *lex mitior* a činí rozhodnutí nezákonným.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

48. Žalobce poukázal na čl. II bod 9 novely zákona o státní službě a na důvodovou zprávu k tomuto článku, dle které nelze žalobci uložit přísnější opatření, než umožňovala dosavadní právní úprava.
49. V souvislosti s aplikací novely zákona o státní službě také namítl změnu temporálních účinků rozhodnutí vedoucí ke ztrátě lhůty odkladného účinku. Tím, že § 168 odst. 2 zákona o státní službě účinný od 1. 1. 2025 nepřiznává odkladný účinek odvolání a služební poměr končí již doručením prvostupňového rozhodnutí, byl žalobce oproti předchozí právní úpravě ochuzen o ochrannou lhůtu běžící po dobu řízení před odvolací kárnou komisí. Aplikací pozdější právní úpravy došlo k porušení principů proporcionality, *lex mitior* a *nulla poena sine lege praevia*, resp. *nullus processus sine lege*. Absence odkladného účinku pak v důsledku navozuje tzv. chilling effect, tedy stav, kdy osoba okamžitě pozbývající obživu v důsledku této extrémní situace rezignuje na hájení svých práv a od podání žaloby upustí.
50. Žalobce uzavřel, že aplikace nové právní úpravy je buď protiústavní v důsledku retroaktivní aplikace méně příznivé úpravy, popř. žalovaný připustil aplikaci nové právní úpravy ústavně konformně, ale pak je nová právní úprava ústavně nekonformní s ohledem na § 168 odst. 2 zákona o státní službě.

Jednání přes před Městským soudem v Praze a vyhlášení rozsudku soudem

51. Při ústním jednání konaném před Městským soudem v Praze dne 27. 11. 2025 účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích. Právní zástupkyně žalobce odkázala na podanou žalobu a vyjádření a přednesla žalobu, přičemž shrnula všechny žalobní body. Zdůraznila přitom zejména porušení zákazu pravé retroaktivity s ohledem na aplikaci právní úpravy zákona o státní službě účinné od 1. 1. 2025. Žalovaný k námitce zákazu pravé retroaktivity odkázal na přechodná ustanovení, kterou novela zákona o státní službě obsahuje a která aplikaci nové právní úpravy ukládají. Městský soud v Praze veřejně vyhlásil rozsudek dne 3. 12. 2025.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

52. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
53. Soud nepovažoval za potřebné doplnit při jednání dokazování, účastníci řízení ani žádné důkazní návrhy nevznesli. K tomu je vhodné dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správních spisů (konkrétně ze spisu týkajícího se řízení před prvostupňovým orgánem a ze spisu týkajícího se řízení před žalovaným), neboť jeho povinností bylo mimo jiné posoudit, zda skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.).
54. Při posouzení žaloby soud vyšel zejména z následujících právních předpisů:
55. Dle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě služební orgán rozhodne o skončení služebního poměru státní zaměstnanec v době nejdéle 1 roku před zahájením řízení o skončení služebního poměru zaviněně zvláště závažně porušil povinnost vyplývající

mu z právních předpisů, které se vztahují k výkonu služby, ze služebních předpisů a z příkazů k výkonu služby.

56. Dle § 72 odst. 2 zákona o státní službě služební poměr skončí dnem doručení rozhodnutí o skončení služebního poměru, jde-li o případ podle odstavce 1 písm. b) a e), nebo uplynutím doby 2 kalendářních měsíců, která začíná běžet prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po dni doručení rozhodnutí o skončení služebního poměru v ostatních případech.
57. Dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě státní zaměstnanec je povinen vykonávat službu nestranně, v mezích svého oprávnění a zdržet se při výkonu služby všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v jeho nestrannost.
58. Dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě státní zaměstnanec je povinen při výkonu služby dodržovat právní předpisy vztahující se k jejímu výkonu, služební předpisy a příkazy k výkonu služby.
59. Dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě státní zaměstnanec je povinen plnit služební úkoly osobně, řádně a včas.
60. Dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě státní zaměstnanec je povinen zdržet se jednání, které by mohlo vést ke střetu veřejného zájmu se zájmy osobními, zejména nezneužívat informací nabytých v souvislosti s výkonem služby ve prospěch vlastní nebo jiného, jakož i nezneužívat postavení státního zaměstnance.
61. Dle § 77 odst. 1 písm. i) zákona o státní službě státní zaměstnanec je povinen v souvislosti s výkonem služby nepřijímat dary nebo jiné výhody, s výjimkou daru nebo výhod poskytovaných služebním úřadem.
62. Dle § 77 odst. 1 písm. s) zákona o státní službě státní zaměstnanec je povinen dodržovat pravidla etiky státního zaměstnance vydaná služebním předpisem.
63. Dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o zahraniční službě diplomatický, administrativní nebo technický pracovník rovněž nesmí svým jednáním a projevy poškodit dobré jméno České republiky v zahraničí nebo ohrozit její bezpečnost.
64. Soud předně uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným. Žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Skutkový stav v dané věci byl žalovaným zjištěn zcela dostatečně tak, aby byl schopen o věci rozhodnout; jednotlivé podklady, na něž se správní orgány ve svých rozhodnutích odkazovaly, jsou založeny ve správních spisech. Úvahy žalovaného jsou v napadeném rozhodnutí seznatelné. K tomu městský soud poznamenává, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č.j. 4 As 48/2007-80). Soud proto při přezkumu odůvodnění napadeného rozhodnutí vždy přihlíží i k odůvodnění rozhodnutí prvostupňového. Soud nesouhlasí s žalobcem, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu absence úvahy, zda nebylo možné použít mírnější opatření jako výtku, či písemné napomenutí apod. Podle přesvědčení soudu žalovaný dostal nárokům kladeným na odůvodnění napadeného rozhodnutí, když dostatečně reagoval na obsah a smysl žalobní argumentace a představil svoji argumentaci, která z hlediska pravidel logického usuzování obhájila správnost výroku

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

prezkoumávaného prvostupňového rozhodnutí. Úvahu žalovaného o případném mírnějším opatření lze dovodit z odůvodnění předestřeného na str. 10 až 12 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný připustil, že samotné porušení povinností při vyřizování žádosti by mohlo být postiženo jako méně závažné porušení povinností státního zaměstnance písemným napomenutím, případně výtkou, ovšem správně jej posuzoval ve spojení se zdaleka závažnějším jednáním (intimní vztah s žadatelkou a jeho dopady na výkon služby) a v této souvislosti měl za to, že po služebním orgánu nelze spravedlivě požadovat, aby žalobce dále zaměstnával. Napadené rozhodnutí tak soud neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek odůvodnění. Žalobce namítá též nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost spočívající ve vnitřní rozpornosti tvrzení, kdy poukazuje na tvrzení žalovaného o nehodnocení intimního vztahu žalobce s žadatelkou oproti rozpornému závěru, že právě tento vztah a jeho důsledky byly důvodem okamžitého ukončení zrušení jeho služebního poměru. Městský soud vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí neshledal. Z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepochybné, že žalovaný si byl vědom, že není obecně oprávněn hodnotit samotný intimní vztah, (tj. to co služební zaměstnanec ve svém volnu dělá), nicméně v posuzované věci shledal významný dopad na výkon služby a pověst zastupitelského úřadu. Za těchto okolností bylo na místě hodnotit, zda a do jaké míry soukromý vztah ovlivňuje negativně zaměstnavatele, jímž je stát. Městský soud v Praze se s uvedeným stanoviskem ztotožňuje a nepovažuje jej za vnitřně rozporné. Tvrzení žalovaného, že obecně není služební orgán oprávněn hodnotit soukromý vztah státního zaměstnance, se nijak nevylučuje s úvahou, že takový vztah může mít relevanci, ovlivňuje-li negativně zaměstnavatele. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí komplexně a logicky zdůvodnil, jaké konkrétní důsledky intimního vztahu státního zaměstnance ve služebním poměru s žadatelkou o zaměstnaneckou kartu v posuzované věci shledal. Rozpor napadeného rozhodnutí pak soud neshledal ani v tom, že v řízení nebylo prokázáno nařčení žalobce z korupce, přičemž právě obvinění z korupčního jednání je žalobci kladeno k tíži. Žalovaný žalobci nekladl za vinu, že byl žadatelkou nařčen z korupce. Dovodil ovšem, že nařčení z korupčního jednání bylo vzneseno v důsledku skutečnosti, že žalobce navázal intimní vztah s žadatelkou a nakládal s její žádostí v rozporu se svými zákonnými povinnostmi. Za této situace žalovaný shledal vznesené nařčení za způsobilé ohrozit dobrou pověst služebního úřadu. Uvedenou úvahu soud shledává logickou a odpovídající kontextu zjištěných skutečností. Soud tak uzavírá, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal ani z důvodu nesrozumitelnosti spočívající ve vnitřní rozpornosti úvah žalovaného.

65. Soud se dále zabýval námitkou týkající porušení zákazu pravé retroaktivity. Předně soud uvádí, že i v době, kdy se žalobce vytčeného jednání dopouštěl, bylo možné postihnout jednání dosahující zvláště závažného zaviněného porušení povinnosti. Takové jednání bylo možné do 31. 12. 2024 kárnými komisemi označit za zvláště závažné kárné provinění a dle § 89 odst. 2 písm. d) zákona o státní službě za něj uložit kárné opatření v podobě propuštění ze služebního poměru, přičemž uvedené kárné opatření bylo dle § 89 odst. 3 věty druhé možné uložit pouze za zvláště závažné kárné provinění. Uvedený odstavec obsahoval i demonstrativní výčet skutkových podstat, jako dlouhodobé porušování služební kázně, zvláště závažný následek jednání nebo jednání ze zavrženíhodných pohnutek.
66. S účinností od 1. 1. 2025 pak není s ohledem na zrušení kárné odpovědnosti možné kárné opatření v podobě propuštění ze služebního poměru uložit. Zjistí-li nově správní orgán, že se státní zaměstnanec ve služebním poměru dopustil zvláště závažného zaviněného porušení povinnosti, skončí služební poměr takového státního zaměstnance dle § 72 odst. 1 písm. b)

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

zákona o státní službě. Stejně jako v případě zvlášť závažného kárného provinění se přitom jedná o pojem s relativně neurčitou hypotézou. Žalobci tedy nelze přisvědčit v tom, že z hmotněprávního hlediska tu totožný následek v podobě skončení služebního poměru před účinností novely neexistoval. Tomu odpovídá i znění důvodové zprávy k novele č. 448/2024 Sb.: „Ačkoliv pojem „zvlášť závažné porušení povinnosti“ představuje relativně neurčitou hypotézu, uvedené se blíží jednak definici zrušované úpravy zvlášť závažného kárného provinění, ale co do svého obsahu se blíží také právní úpravě důvodu pro okamžité skončení pracovního poměru zaměstnavatelem dle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce, kdy zaměstnanec poruší povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem (viz násl. odstavec).“

67. Že správními orgány zvolený postup skončení žalobcova služebního poměru není po hmotněprávní stránce přísnější než dosavadní právní úprava, reflektuje též přechodné ustanovení v čl. II bodu 9 zákona č. 448/2024 Sb.: „Porušení služební kázně, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a které splňuje znaky zaviněného porušení povinnosti vyplývající státnímu zaměstnanci z právních předpisů, které se vztahují k výkonu služby, ze služebních předpisů a z příkazů k výkonu služby podle zákona č. 234/2014 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, lze postihnout podle tohoto zákona, s výjimkou postupu podle § 72 odst. 1 písm. c) zákona č. 234/2014 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Z uvedeného znění je nepochybné, že úmyslem zákonodárce bylo postihnout novou právní úpravou i takové závažné jednání, které se stalo před nabytím účinnosti novely č. 448/2024 Sb. Ustanovení přitom ve vztahu k jednání přecházejícímu novelizací zapovídá užití jediného postupu, a to skončení služebního poměru dle § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě. Jedná se přitom o opatření, kterým lze postihnout pouze „zaviněné závažné porušení povinnosti“, tedy za méně závažné jednání, než jakého se dopustil žalobce. A to proto, že do 31. 12. 2024 nebylo možné toto méně intenzivní porušení sankcionovat skončením služebního poměru (to bylo možné jen u zvlášť závažného kárného provinění). Služební poměr tedy bylo v minulosti možné skončit jen v důsledku takového jednání, na které je nyní pamatováno v ust. § 72 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě.
68. Argumentuje-li žalobce důvodovou zprávou, dle níž „Státnímu zaměstnanci za porušení služební kázně, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nelze uložit přísnější opatření, než umožňovala dosavadní úprava“, pak soud považuje za nutné vyzdvihnout, že citovaný text se podle samotné důvodové zprávy vztahuje na rozhodování o skončení služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě (závažné zaviněné porušení povinnosti vyplývající státnímu zaměstnanci z právních předpisů, které se vztahují k výkonu služby, ze služebních předpisů a z příkazů k výkonu služby), neboť jde o novou úpravu, tedy opatření, které předchází úprava v rámci kárného řízení neumožňovala uložit. Citovaný text tedy nelze vztáhnout na žalobcův případ, neboť jeho služební poměr skončil na základě ust. § 72 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě. Lze tedy shrnout, že z hlediska hmotného práva je postup skončení služebního poměru dle § 72 odst. 1 písm. b) odkazovaného zákona, který na žalobcovo jednání aplikoval žalovaný, analogický s kárným opatřením v podobě propuštění ze služebního poměru dle § 89 odst. 2 písm. d) zákona o státní službě ve znění účinném do 31. 12. 2024, tedy v době, kdy se žalobce závažného jednání dopustil.
69. Přílehlavou neshledal soud ani argumentaci týkající se podobnosti skončení služebního poměru dle § 72 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě s trestním postihem, nepřisvědčil také možnosti, že by bylo na institut možné aplikovat žalobcem citované zásady trestního

práva. Odkazuje-li žalobce na nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1930/17, pak soud dodává, že v bodě 20 tohoto nálezu ústavní soud uvedl, že zásadně nelze kázeňská či kárná řízení se státními zaměstnanci chápat jako „trestní“. O to spíše má pak soud za to, že za analogickou s trestním právem nelze považovat úpravu postihů, která se od kárného řízení výslovně distancuje. Z další citace z důvodové zprávy k novele č. 448/2024 Sb. je totiž zcela zřejmé, že úmyslem zákonodárce bylo institut skončení služebního poměru dle § 72 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě naopak přiblížit soukromoprávní úpravě okamžitého zrušení pracovního poměru: *„Pokud státní zaměstnanec poruší povinnosti vyplývající mu z právních předpisů, které se vztahují k výkonu služby, ze služebních předpisů a z příkazů k výkonu služby zvláště závažným způsobem, je jeho jednání rovněž natolik závadné, že není namístě, aby nadále setrval ve služebním poměru. Vzhledem k tomu, že v tomto případě je míra závadnosti jednání státního zaměstnance vyšší než v předchozím případě, služební orgán rozhodne, bez prostoru pro správní uvážení, o skončení služebního poměru, přičemž služební poměr skončí dnem, ke kterému bylo státnímu zaměstnanci doručeno rozhodnutí o skončení služebního poměru. Jedná se tak o obdobu okamžitého zrušení pracovního poměru zaměstnavatelem podle zákoníku práce.“*

70. Ani námitku, že zákonodárce zrušením dvoustupňového rozhodování před kárnými komisemi zpřísnil dopady rozhodnutí o skončení služebního poměru, neboť oprávněnému prostředku nepřiznal devolutivní účinek, soud nepovažuje za důvodnou z hlediska posouzení, jakou právní úpravu měl žalovaný na věc aplikovat. Soud je toho názoru, že specifíkem této situace je skutečnost, že zákonodárce zcela opustil koncepci kárného trestání, a to se zřejmým úmyslem postihovat závadné jednání obdobně, jako tak činí v soukromoprávních vztazích vůči zaměstnanci zaměstnavatel. Zákonodárce tak opustil pojetí skončení služebního poměru jako druh kárného opatření a nově volí procesní postup srovnatelný s okamžitým zrušením pracovního poměru. Vůle zákonodárce je přitom v tomto ohledu zcela zjevná jak z koncepce výše uvedeného přechodného ustanovení a z projednávaného ztotožnění okamžiku skončení služebního poměru, ale také v neposlední řadě z důvodové zprávy. Soud je tedy odlišně od žalobcova názoru přesvědčen, že principy správního trestání nelze mechanicky aplikovat na institut, který zcela zjevně zamýšlí nastavit odlišná procedurální pravidla, než která platí v případě, kdy správní orgán správně trestá.
71. Žalobce v souvislosti se změnou právní úpravy poukázal také na to, že nová právní úprava vede k tzv. ochlazujícímu efektu (tzv. chilling effect), kdy se osoba, která ze dne na den přijde o zdroj obživy, rozhodne v důsledku finančního a existenčního tlaku upustit od soudního přezkumu rozhodnutí. Soud tuto argumentaci neshledává v posuzovaném případě za přílehlavou, neboť úvahy žalobce stran odstrašujícího efektu a poškození státních zaměstnanců zůstávají toliko v rovině obecných úvah. Absence odkladného účinku žalobci v podání žaloby a aktivní procesní obraně nikterak nezabránila. Stran souvisejícího tvrzení porušení principu proporcionality má zdejší soud za to, že se tento princip v první řadě dotýká zejména hmotněprávního posouzení skutku. Soud přitom již výše dospěl k závěru, že ke změně (zpřísnění) hmotněprávní úpravy sankce nedošlo.
72. Městský soud tedy uzavírá, že žalovaný postupoval správně, když na vytčený skutek aplikoval právní úpravu účinnou od 1. 1. 2025.
73. Ve vztahu k samotnému obsahu napadeného rozhodnutí městský soud konstatuje, že žalovaný založil napadené rozhodnutí na porušení šesti zákonných ustanovení, a to ust. § 77 odst. 1. písm. b), c), d), h), i) a s) zákona o státní službě. Skutečnost, že žalovaný identifikoval šest právních důvodů pro skončení žalobcova služebního poměru, způsobuje, že soud by byl oprávněn zrušit napadené rozhodnutí pouze a jenom v případě, kdyby

v rámci soudního přezkumu neobstál žádný z důvodů, pro který žalovaný žalobci ukončil služební poměr. Obstojí-li během soudního přezkumu alespoň jeden z důvodů, kterým žalovaný zdůvodnil napadené rozhodnutí, není soud oprávněn napadené rozhodnutí zrušit.

74. Napadené rozhodnutí stojí na dvou skutkových okolnostech, a to porušení povinností žalobce ve vztahu k žádosti žadatelky o zaměstnaneckou kartu, a udržování intimního vztahu žalobce s touto žadatelkou, během něžž žadatelce z pozice svého služebního postavení slíbil pomoc s vyřízením žádosti. Uvedené skutečnosti žalovaný posoudil společně, ve vzájemné souvislosti, a shledal porušení povinnosti nestranného chování státního zaměstnance v režimu zahraniční služby, porušení pravidel etiky, porušení zákazu zdržet se jednání, které by mohlo vést ke střetu veřejného zájmu se zájmy osobními, porušení povinnosti dodržovat právní předpisy vztahující se k výkonu služby, porušení povinnosti plnit služební úkoly osobně, řádně a včas a porušení povinnosti v souvislosti s výkonem služby nepřijímat dary nebo jiné výhody. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhodnotil závažnost žalobcova jednání, s tím, že prvně vytčené jednání samo o sobě neshledal jako zvlášť závažné porušení povinností státního zaměstnance, ovšem druhé vytčené jednání již ano, a druhé vytčené jednání z hlediska své škodlivosti konzumuje prvně vytčené jednání. Při posuzování míry intenzity žalovaný zohlednil i délku trvání vytčeného jednání, kdy se nejednalo o jednorázové pochybení, ale o několik měsíců trvající závadný stav. Žalovaný se zabýval též zaviněním žalobcova jednání, kdy shledal úmyslné zavinění, dílem uvažoval o nedbalostní formě zavinění. Žalovaný podrobně zdůvodnil následky vytčeného jednání, kterými jsou zejména ohrožení důstojnosti a dobrého jména žalovaného (potažmo České republiky), působení navenek navíc i vůči třetím subjektům, a bezpečnostní riziko. Městský soud v Praze shledává napadené rozhodnutí věcně správné a souladné se zákonem, a ztotožňuje se s ním.

75. K jednotlivým žalobním námitkám městský soud uvádí následující.

76. Žalobce žalovanému vytýká porušení principu materiální pravdy. A to tím, že skutková zjištění opírá prakticky výlučně o jediný dokument, „Shrnutí a vývoj událostí“. K tomu soud uvádí, že součástí správního spisu jsou také screenshoty whatsappové konverzace mezi žalobcem a žadatelkou, jejíž pravost žalobce nerozpорије (žalobce v žalobě toliko uvedl, že sám disponuje další částí konverzace, kde žadatelka vystupuje více aktivně, navrhuje schůzky a činí sexuální návrhy). Z ní žalovaný učinil relevantní skutková zjištění jednak o vývoji samotného vztahu mezi žalobcem a žadatelkou, ale také o žalobcově aktivní roli ve vztahu k samotné žádosti. Jsou plně dostačující k tomu, aby mohly ve vztahu k žalobci podpořit napadené rozhodnutí. K porušení zásady materiální pravdy tedy nedošlo. Detaily vztahu a jeho vývoje a motivace obou jeho aktérů jsou přitom nepodstatné a žalobcova obrana spočívající v poměrně detailním rozboru vztahu z hlediska časové osy i jednotlivých pohnutek je v tomto směru nadbytečná. Pro posouzení žalobcova sporného jednání postačí, že existence intimního vztahu je mezi účastníky řízení prokázána, stejně jako jsou zjištěny okolnosti podání samotné žádosti a další skutečnosti s vyřizováním žádosti související. V daném kontextu tak neobstojí ani dílčí žalobcova námitka týkající se absence dalších důkazních prostředků (výslech žalobcova nadřízeného či žalobce), přejímání závěrů od jednotlivých složek či odborů správních orgánů či rozdílné formy zachycení žalobcovy a žadatelčiny výpovědi. Na správnosti napadeného rozhodnutí ničeho nezmění ani námitky týkající se existence dokumentů s citlivými informacemi o žalobcově zdravotním stavu ve spisu, či nevyřazení historicky udělené výtky ze spisu.

77. Žalobce dále namítal, že ke skončení jeho služebního poměru nepřipustně vedla již samotná existence intimního vztahu se žadatelkou, přičemž odůvodnění napadeného rozhodnutí je stiženo nejasností a přílišnou obecností, když v něm žalovaný vůbec neuvedl, jak tento vztah ovlivnil žalobcovo plnění služebních povinností. Jinými slovy, žalobce má za to, že je mu vytčena závadnost vztahu samotného. Uvedenému ovšem soud nemůže přisvědčit. Správní orgány oba skutky, tedy zjištěný a žalobcem potvrzený intimní vztah se žadatelkou a samotný postup při vyřizování její žádosti, hodnotily společně, přičemž žalovaný shledal, že to byl právě první ze skutků, který konzumoval mírnější pochybení ve vztahu k procesu vyřizování žádosti. Žalovaný správně poukázal na specifickou žalobcova jednání, kdy vyřizování žádosti žadatelky bylo žalobcem realizováno v přímé souvislosti s intimním vztahem s ní. Soud považuje za nadbytečné, aby žalovaný spekuloval, který konkrétní úkon související s žadatelčinou žádostí žalobce učinil či naopak neučinil právě z důvodu jejich intimního vztahu. Podstatné pro posouzení věci je, že intimní vztah zde existoval, a že žalobce administroval žadatelčinu žádost, přičemž o ní s žadatelkou soukromě komunikoval a nabízel pomoc s žádostí z titulu své služební funkce, a současně s žádostí nenakládal tak, jak mu ukládají právní předpisy.
78. V uvedeném světle tak neobstojí ani žalobcova námitka, že jednání žalobce spočívající v intimním vztahu se žadatelkou nenaplnilo intenzitu zaviněného zvláště závažného porušení ve smyslu § 72 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě a že žalovaný v napadeném rozhodnutí rezignoval na provedení testu proporcionality. K tomu soud uvádí, žalobce zde účelově argumentuje tak, že vytrhává jednotlivé věty napadeného rozhodnutí z kontextu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je nade vše pochybnost seznatelná, že žalovaný obě jednání posuzoval ve vzájemné souvislosti, tedy intimní vztah žalobce a žadatelky správně zasadil do kontextu se skutečností, že žalobce byl státním zaměstnancem administrujícím žádost žadatelky o zaměstnaneckou kartu. Žalovaný přitom netvrdí, že by každý skutek zvláště samostatně jako důvod pro skončení služebního poměru obstál. Žalovaný správně vytýká intimní vztah právě toliko pro způsob, jakým ovlivnil postup při vyřizování žádosti a při výkonu žalobcova služebního poměru. Posuzovaná věc je tak, jak trefně uvádí žalovaný, velmi specifická. Vůči způsobu hodnocení intimního vztahu s žadatelkou přitom nebrojí žalobce prvně, činil tak již v rámci odvolacího řízení proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný se s tímto zásadním žalobcovým argumentem vypořádal tak, že výslovně odkázal na část III. a IV. prvostupňového rozhodnutí. Tento postup je přitom přípustný, neboť řízení je až do vydání rozhodnutí jedním celkem a pojímá se tedy dohromady (ve svém komplexu).
79. Žalobce dále brojí proti závěru prvostupňového rozhodnutí, v němž je Etiopie označena za zemi „se značnou korupcí“, a je dovozováno riziko poškození dobrého jména zastupitelského úřadu, ohrožení dobrého jména žalovaného a poškození České republiky v zahraničí. Soud uvedenému zkratkovitému závěru prvostupňového orgánu nepřisvědčuje. Je však třeba poukázat na to, že jde o závěr okrajový, který nelze považovat za základ odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Prvostupňový orgán akcentoval zejména fakt, že paní T. M. H. byla v první řadě vízovou žadatelkou. Právě touto optikou následně hodnotil další žalobcovo jednání při výkonu jeho služebních povinností. Rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval především existencí intimního vztahu žalobce s žadatelkou o zaměstnaneckou kartu, vůči níž měl jako úřední osoba vystupovat nestranně, vytýkal žalobci, že neučinil žádný krok směřující k vyloučení své osoby z rozhodování ve věci žadatelky, současně konstatoval významné odchýlení od plnění služebních povinností. Žalovaný pak žádnou úvahu o možné korupci neučinil, naopak vycházel z toho, že korupce

se v posuzovaném případě neprokázala. Z uvedených důvodů nemá vznesená žalobní námitka váhu pro posouzení závěrů žalovaného. Soud tedy hodnocení prvostupňového rozhodnutí označujícího Etiopii za zemi se značnou korupcí nepřikládá význam z hlediska posouzení správnosti napadeného rozhodnutí. Soud shodně s žalovaným považuje za významnější závěr, dle něž žalobce jednal v rozporu se zásadou nestrannosti, když navázal intimní vztah s osobou, která se posléze stala žadatelkou o vízum v České republice, přičemž žalobce byl úřední osobou vyřizující její žádost, s vyřízením jí nabízel pomoc a s žádostí nenakládá tak, jak mu ukládaly právní předpisy.

80. Za stěžejní soud považuje rovněž to, že žalobce vytčeným jednáním porušil mimo jiné i povinnost obsaženou v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě. Žalobce se udržováním intimního vztahu s osobou, která se v průběhu vztahu stala žadatelkou, dopustil jednání, které vedlo ke střetu veřejného zájmu se zájmy osobními. Žalovaný přilehavě za takové jednání označil, že žalobce vystupoval jako úřední osoba dle § 14 zákona o státní službě. Na takovou osobu se vztahují ustanovení o vyloučení z projednávání žádosti. Žalobce měl střetu osobního a veřejného zájmu předejít informováním svého nadřízeného, za účelem pověření konzulárními úkony ve vztahu k předmětné žádosti jiného zaměstnance. To však žalobce neučinil, čímž došlo ke střetu veřejného zájmu (zajištění nestrannosti, transparentnosti a důvěryhodnosti rozhodování o žádosti) s jeho osobním zájmem na kladném vyřízení žádosti. Soud zde poznamenává, že žalobce mohl určitým způsobem výsledek rozhodnutí o žádosti ovlivnit, například tím, že zajistí úhradu správního poplatku nebo zajistí konkrétní zaměstnání v České republice. Obojí žalobce žadatelce prokazatelně nabízel.
81. Městský soud v Praze nesouhlasí s žalobcem, že žalovaný nepřihlédl při hodnocení závažnosti vytčeného jednání k osobě, funkci a dalším okolnostem, když nezohlednil žádnou okolnost hovořící ve prospěch žalobce (nedostatečné zaškolení ve funkci, pracovní přetížení, nezkušenost žalobce ohledně zjištěného jednání žadatelky, absence dosavadního kárného provinění a dosavadní nadprůměrné hodnocení). V tomto ohledu soud připomíná, že zrušením kárné odpovědnosti státních zaměstnanců došlo i k zániku zákonných kritérií, k nimž měl správní orgán při stanovení kárného opatření přihlídnout (srov. § 89 odst. 3 zákona o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2024). Důvodová zpráva přitom výslovně pro posouzení zvolené intenzity porušení připouští aplikaci dosavadní pracovněprávní judikatury, konkrétně rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 6. 1995, sp. zn. 6 Cdo 45/1994. Dle ní se při zkoumání intenzity porušení povinností zaměstnancem přihlíží zejména k *„osobě zaměstnance, k funkci, kterou zastává, k jeho dosavadnímu postoji k plnění pracovních úkolů, k době a situaci, v níž došlo k porušení pracovní kázně, k míře zavinění zaměstnance, ke způsobu a intenzitě porušení konkrétních povinností zaměstnance, k důsledkům porušení pracovní kázně pro zaměstnavatele, k tomu, zda svým jednáním zaměstnanec způsobil zaměstnavateli škodu, apod.“* (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 6. 1995, sp. zn. 6 Cdo 45/1994).
82. Soud konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval okolnostmi žalobcova jednání, když vzal do úvahy žalobcovo pracovní postavení a služební zařazení, se specifiky výkonu služby v zahraničí, a konstatoval, že se jednalo o dlouhotrvající závadný stav vedoucí k porušení vícero povinností státního zaměstnance. Soud se s uvedeným závěrem ztotožnil, a to zejména s přihlédnutím ke specifickým výkonu služby v zahraničí. Žalobce tím, že po několik měsíců udržoval se žadatelkou intimní vztah, mimo jiné zneužil svého postavení a dopustil střet zájmů. Navíc se vztah projevil i navenek vůči třetím osobám, kterým žadatelka popsala svoji situaci, což ohrozilo důstojnost a dobrého jméno žalovaného,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

potažmo České republiky, a způsobilo bezpečnostní riziko. Posledně uvedený názor žalovaný přejal ze stanoviska bezpečnostního odboru MZV, přičemž takový postup žalovaného je zcela v souladu se zákonem. Soud pak k žalobní námitce vadného posouzení případné vydíratelnosti uvádí, že taková možnost byla správními orgány konstatována v souladu se skutkovými zjištěními vyplývajícími ze správního spisu, konkrétně z whatsappové komunikace, z níž je patrné, že žalobce měnil svůj postoj v závislosti na zvolenou strategii žadatelky. Soud ovšem zdůrazňuje, že bezpečnostní riziko a otázka vydíratelnosti nejsou klíčovými důvody pro skončení žalobcova služebního poměru.

83. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že měl žalovaný vůči němu užít mírnější postih. Žalovaný po důsledném zhodnocení závadnosti žalobcova jednání učinil s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2006, sp.zn. 21 Cdo 1218/2005 závěr, že po prvostupňovém orgánu nelze spravedlivě požadovat, aby žalobce nadále zaměstnával. Soud má za to, že žalobcovo jednání, jímž porušil své povinnosti vyplývající z právních předpisů, má natolik závažný charakter, že úvahu žalovaného o důvodnosti služebního poměru okamžitě ukončit lze akceptovat. K tomu lze uvést, že žalovaný při hodnocení závažnosti tohoto porušení povinností žalobcem přihlédl ke všem rozhodným skutkovým zjištěním, přičemž tato zjištění mají oporu ve správním spisu. Žalovaný přitom správně přihlédl zejména k okolnosti, že žalobcův případ je specifický, žalobcovo jednání posuzoval v souhrnu, co do intenzity i co do délky trvání, identifikoval zejména zneužití postavení žalobce a střet zájmů, popsal následky jeho jednání. Žalovaný věnoval dostatečnou pozornost okolnostem nabízeným žalobcem k obhajobě svého jednání, jako pracovní přetíženost, zdravotní důvody v rodině, dosavadní bezproblémovost, naivita a dobrá víra ohledně navázaného intimního vztahu atp., vzal je náležitě v úvahu, avšak dospěl k závěru, že posuzované okolnosti žalobcovo jednání neospravedlňují. Žalovaný přihlédl též k zavinění vytčeného porušení povinností, kdy ohledně existence intimního vztahu shledal úmysl, ohledně zprocesování žádosti uvažoval vedle úmyslu dílem i nedbalostní formě zavinění. Městský soud neshledal v ohledu hodnocení závažnosti zjištěného skutkového stavu pochybení. Soud dodává, že výsledné posouzení závažnosti porušení právních předpisů vztahujících se k výkonu služby přitom není jen aritmetickým průměrem všech v konkrétním případě zvažovaných hledisek. K některým hlediskům je třeba přistupovat se zvýšenou pozorností tak, aby byla vystižena typová i speciální charakteristika porušení právních povinností v konkrétní věci (srov. například odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, sp. zn. 21 Cdo 3325/2012). Žalovaný správně některým hlediskům přikládal větší význam, neboť je v tomto konkrétním případě shledal pro posouzení závažnosti důležitější. Jednalo se o specifčnost postavení a služebního zařazení žalobce (a to i s ohledem specifika výkonu služby v zahraničí), kdy žalobci muselo být jasné, že jeho jednání spočívající v intimním styku se žadatelkou o zaměstnaneckou kartu významně narušuje důvěru mezi ním a zaměstnavatelem, a může poškodit pověst zastupitelského úřadu, služebního úřadu jako celku, potažmo pověst České republiky v zahraničí. Soud se s tímto vyzdvižením specifické okolnosti ztotožňuje a subjektivní stanovisko žalobce, že v jeho případě postačilo mírnější opatření, neshledává opodstatněné.
84. Přisvědčit nelze ani žalobcově námitce týkající se nabídky úhrady správního poplatku za žadatelku. Žalobce ve své nabídce nespátňuje rozpor s povinností jednat nestranně. K tomu soud uvádí, že závěr žalovaného o tom, že žalobce v tomto ohledu nejednal nestranně, se zakládá na skutkovém stavu, který má oporu ve správním spisu. Z něj nade vší pochybnost vyplývá, že žalobce navázal intimní vztah s etiopskou občankou, která se poté, a to na základě žalobcovy nabídky možnosti zaměstnání v České republice, stala žadatelkou o

zaměstnaneckou kartu, a žalobce jí nabídl uhradit za ni správní poplatek. Tyto skutečnosti vyplývají nejen z vyjádření žadatelky, ale i z whatsappové komunikace založené ve správním spisu. Žalobcova námitka, že nabídka s úhradou správního poplatku nemá bez dalšího žádný negativní význam, tedy v kontextu uvedeného neobstojí. Nabídka úhrady správního poplatku je nezpochybnitelným projevem zájmu žalobce na ovlivnění výsledku řízení. Žalovaný dospěl ke správnému závěru, že žalobce jednal v rozporu se zásadou nestrannosti, když navázal intimní vztah s osobou, která se posléze, po nabídce učiněné žalobcem, stala žadatelkou o vízum v České republice, kdy žalobce jí mimo jiné nabídl uhradit správní poplatek. Soud přitom zdůrazňuje, že porušit povinnost obsaženou v § 77 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě lze už jen tím, pokud se státní zaměstnanec nezdrží jednání, které by důvěru v jeho nestrannost mohlo pouze jen „ohrozit“. V tomto ohledu lze pochybení spočívající v nabídce na zaplacení správního poplatku pod takové ohrožující jednání bez dalšího pořadit.

85. Pokud žalobce tvrdí, že mu žalovaný neosvětlil, jakou výhodu žadatelce vlastně poskytl, pak prokázání zajištěné výhody není v dané věci vůbec zapotřebí. Pro posouzení závadnosti žalobcova jednání bylo stěžejní, že se dopouštěl jednání, které vzbuzovalo byt jen pochybnosti o jeho nestrannosti, neřešeném střetu zájmů a ohrožení dobrého jména. Žalovaný shledal, že žalobce žadatelku sám informoval o možnosti zaměstnání v České republice, nabídl jí úhradu správního poplatku, ujišťoval ji o kladném vyřízení žádosti, to vše z pozice zaměstnance zastupitelského úřadu (tzn. z pozice své služební funkce). S žádostí o zaměstnaneckou kartu žalobce následně nezacházel tak, jak mu ukládají právní předpisy. Neprovedl řádné označení žádosti, nevyhotovil výzvu k odstranění vad žádosti atd. Takové jednání žalovaný správně vnímal jako zneužití funkce a střet zájmů, ohrožení nestrannosti žalobce a narušení důvěry veřejnosti ve státní správu.
86. Žalobce v podané žalobě své jednání obhajuje a spatřuje v něm pouhou nezištnou pomoc. K tomu je třeba přisvědčit žalovanému, že žalobce zjevně nepochopil své postavení zaměstnance konzulátu. Žalobce sice neměl ve věci rozhodovací pravomoc, svým jednáním ale mohl výsledek žádosti významně ovlivnit, a to např. tím, že by žadatelce žádost pomohl vyplnit, skutečně za ni zaplatil správní poplatek či reálně vyhledal českého zaměstnavatele. Žalobcovým úkolem bylo žádost přijmout, vyzvat k odstranění vad a odeslat ji k posouzení, nikoliv soukromě nabízet své znalosti a zkušenosti odvislé od jeho služebního poměru, nebo v této souvislosti finanční pomoc. V tom se právě žadatelčina žádost odlišuje od jiných žádostí, u nichž byla u žalobce shledána ve vztahu k samotnému procesu vyřizování obdobná nebo stejná pochybení (absence podacího čísla, dat, apod.). Žalobcova snaha zmírnit závažnost vytčeného jednání tak neobstojí – soud naopak existenci střetu zájmů považuje v dané věci za stěžejní. Nejen, že žalobce rezignoval na svou povinnost informovat o střetu zájmů svého nadřízeného, tento stav hlavně záměrně z důvodu intimního vztahu s žadatelkou po několik měsíců udržoval.
87. Nadto je třeba zmínit, že žalobcova námitka o pouhé nezištné pomoci nemá oporu ve správním spisu. Soud shodně s žalovaným shledal, že navázaný intimní vztah byl reciproční, kolidující se zákazem přijímání darů nebo jiných výhod od třetích osob dle § 77 odst. 1 písm. i) zákona o státní službě. Jestliže žalobce argumentuje tím, že jeho vztah k žadatelce byl apriorně založen na nezištné, citové bázi a že výlučným motivem jeho jednání byla snaha žadatelce jednoduše pomoci, pak uvedené je vyvráceno zjištěním, že žalobce se v žadatelce snažil vzbudit dojem, že disponuje pravomocí o žádosti rozhodnout, ale také tím, že žadatelce o její žádosti uváděl mylné informace. Z obsahu whatsappové komunikace totiž

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vyplývá, že žalobce žadatelku ubezpečoval o bezchybnosti žádosti, uváděl, že pro ni má již připravené vízum, které může využít, výslovně ji informoval o tom, že v budoucnosti od ní pomoc zase očekává on („I will help you“ ... „one day you will help me“). Je tedy zřejmé, že žalobce vůči žadatelce vystupoval z pozice úřední osoby, a to mimo jiné s vidinou toho, že mu žadatelka v budoucnu poskytne protislužbu. Žalovaný proto ani v tomto případě nepochybil, když označil vztah mezi žalobcem a žadatelkou za vztah „přátelský s výhodami“, porušující zákaz přijímání darů nebo jiných výhod od třetích osob dle § 77 odst. 1 písm. i) zákona o státní službě.

88. Ve výše uvedeném jednání žalovaný shledal také porušení § 77 odst. písm. s) zákona o státní službě, které žalobci jako státnímu zaměstnanci výslovně přikazovalo dodržovat etická pravidla obsažená ve služebním předpisu. Stojí přitom za zmínku, že povinnost dodržovat v rámci služebního poměru etické normy je na rozdíl od povinností zaměstnance v pracovním poměru stanovena v zákoně o státní službě výslovně. Je tak zřejmé, že právě zde se v souladu s názorem NSS vysloveným v rozsudku č.j. 9 Ads 254/2020-31 jedná o případ, kdy jsou na státního zaměstnance a jeho vystupování kladeny zvýšené nároky.
89. Žalobce dále namítal, že žalovaný záměrně zaměnil oznámení třetích osob o jeho vztahu se žadatelkou za oznámení o žalobcově údajné korupci, přičemž ve vztahu k tomuto nařčení pominul rozpory v žadatelčině výpovědi a rezignoval na zjištění skutečnosti. S tím městský soud nesouhlasí. Žalovaný nařčení z korupčního jednání shledal jako neprokázané a korupční jednání nezahrnul mezi důvody skončení služebního poměru; z jeho strany tak nebylo zapotřebí ověřovat žalobcova tvrzení o skutkovém stavu. Žalobce pomíjí skutečnost, že za reputační ohrožení žalovaný shledal skutečnost, že se o jeho vztahu, včetně nařčení z korupce žadatelkou, dozvěděly třetí osoby (skupina českých geologů), nikoli to, že mělo z jeho strany dojít k údajné korupci. Žalovaný tak nepochybil, pokud takové žalobcovo jednání, které v napadeném rozhodnutí popsal a podpořil odkazem na relevantní část spisové dokumentace, označil za porušení čl. 3 odst. 2 a 3 Etického kodexu, a dále § 47 zákona o zahraniční službě, čímž také došlo k porušení § 77 odst. 1 písm. s) zákona o státní službě.
90. Žalobce dále namítal, že z neoprávněného a neprokázaného nařčení z korupce nemohou být vůči němu vyvolány žádné důsledky, optikou žalovaného by z korupce mohl být jednostranně viněn každý, a závěr o vydíratelnosti takto nařčené osoby by mohl být učiněn vždy. K tomu městský soud poznamenává, že nařčení z korupce v posuzovaném případě předcházel intimní vztah s žadatelkou, nabídka pomoci s vyřízením zaměstnanecké karty z pozice zaměstnance zastupitelského úřadu v Etiopii, nesprávný postup žalobce při vyřizování žádosti, a následně zjištění žadatelky, že v důsledku ukončení žalobcovy služby v Etiopii její žádost zůstala nevyřízená. I když korupční jednání nebylo prokázáno, soud zde shodně s žalovaným spatřuje příčinnou souvislost mezi jednáním, kterého se žalobce dopustil, a následnou reakcí žadatelky (nařčení z korupce), které žalobce označuje jako pomstu. I v takovém případě soud přisvědčuje žalovanému, že nařčení bylo způsobilé ohrozit reputační pověst zastupitelského úřadu, potažmo žalovaného a České republiky, neboť je důvodně dáváno do souvislosti s intimním vztahem obou osob. Potenciální vydíratelnost pak žalovaný rovněž správně zohlednil, neboť na základě spisové dokumentace zjistil, že žadatelka vůči žalobci činila pohružku, aby ho přiměla k určitému jednání (zde k vrácení finančního obnosu). Závěr žalovaného, že žalobce vystavil českou zahraniční službu riziku „možného vydírání“, na základě uvedeného zjištění není zcela nepodložený, jak žalobce namítá. Je přitom třeba přihlídnout k tomu, že je poukazováno na pouhé riziko, tedy ohrožení, potencialita nebezpečí vydíratelnosti je proto vzata v úvahu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

91. Ve vztahu k žalovaným tvrzeným porušením § 77 odst. 1 písm. c) a d) zákona o státní službě, která se úzce dotýkají samotného procesu s nakládáním žadatelčiny žádosti, lze žalobci přisvědčit, že žalovaný odchylně od zjištění prvostupňového orgánu uvedl, že žádost žadatelky byla na OAMP žalobcem postoupena. Ze správního spisu ovšem vyplývá, že žalobce vyhotovil průvodní dopis opatřený číslem jednacím, adresovaný na podatelnu MZV, ani ten, ani samotnou žádost však OAMP neodeslal. Tato dílčí nepřesnost však dle přesvědčení soudu nedosahuje intenzity zpochybňující zákonnost napadeného rozhodnutí. To, zda žalobce žadatelčinu nekompletní a vadnou žádost odeslal nebo neodeslal OAMP, nemá významný vliv pro posouzení závažnosti žalobcova jednání jako celku. Námitku proto soud neshledal nezpůsobitou pro zrušení napadeného rozhodnutí.
92. Žalobce se dále v podané žalobě brání tím, že i v dalších žádostech, které žalobce na zastupitelském úřadu přijal, byla shledána obdobná pochybení, přičemž namítá nedůvodně odlišné vyhodnocení závažnosti žalobcova pochybení žalovaným ve vztahu k předmětné žádosti. K tomu soud uvádí, že vytčené pochybení při administraci žadatelčiny žádosti nelze hodnotit izolovaně. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, je to právě provázanost zjištěných skutečností, které vzájemně odůvodňují závěr o zvláště závažném porušení žalobcových povinností a tím i odlišují posuzovaný případ od případů ostatních žádostí. Žalovaný uvedenou premisou na posuzovanou věc zcela nepochybně nahlížel, když vyzdvihl zneužití postavení žalobce (jeho funkce) a střet zájmů, s následky v podobě ohrožení důstojnosti a dobrého jména žalovaného (potažmo České republiky), a to i navenek vůči třetím subjektům, a bezpečnostní riziko. Žalobní námitka tak není důvodná.
93. Soud přisvědčuje žalovanému i v tom, že žalobce nepostupoval ani v souladu s § 77 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, tedy že služební úkol spočívající ve zpracování žadatelčiny žádosti o zaměstnaneckou kartu nevyřídil řádně a včas. Soud shodně s žalovaným shledal, že argumentace žalobce vážnými zdravotními důvody v rodině či pracovním přetížením na posouzení věci ničeho nemění. V tomto ohledu soud shodně s žalovaným považuje za nadbytečné provádět k důkazům svědeckou výpověď žalobcovy manželky, neboť i kdyby svědkyně potvrdila pracovní vytíženost žalobce a nezbytnost desetidenní cesty do České republiky z vážných rodinných důvodů, nemohla by její výpověď ovlivnit závěry žalovaného o zvláště závažném zaviněném porušení povinností žalobcem. Je skutečností, že žalobce žádost vůbec neopatřil podacím razítkem nebo záznamem zastupitelského úřadu o přijetí žádosti, nevybral správní poplatek, nevyzval žadatelku k odstranění vad žádosti. Žalovaný tak správně zhodnotil, že není možné ani určit, jakou formou, kdy a jestli vůbec byla žádost žadatelkou podána. Žadatelka ve správním řízení uvedla, že ji za účelem podání žádosti kontaktoval sám žalobce cca v květnu 2024, žalobce pak tvrdí, že žádost přijal 4. 7. 2024. V každém případě měl žalobce i přes jím namítané překážky dostatek času žádost adekvátním způsobem zpracovat, což neučinil.
94. Za nepřipadnou soud považuje žalobní námitku, že žádný mezinárodní závazek České republiky nezakazuje konzulárním pracovníkům navazovat intimní vztahy s občany přijímajícího státu. Žalovaný v posuzované věci postupoval dle českého právního řádu, své rozhodnutí odůvodnil příslušnými ustanoveními zákona o státní službě. Jednoznačně uvedl, jaká ustanovení žalobce porušil, a vysvětlil, z jakých důvodů je v tomto konkrétním případě namíste spatřovat v intimním vztahu s občankou přijímajícího státu závažný stav. Rozebírání mezinárodních závazků by bylo vzhledem k okolnostem případu dle přesvědčení soudu nadbytečné, a žalovaný nepochybil, pokud k takovému postupu nepřikročil.

95. A důvodná není ani námitka, v níž žalobce poukázal na nepřímou diskriminaci spočívající v hodnocení vztahu žadatelky a žalobce především optikou statusu žadatelky a jejím původem v třetí zemi. Předně, jedná se o námitku vznesenou opožděně, neboť byla vznesena po lhůtě zakotvené v ust. § 72 s. ř. s. Uvedená lhůta se vztahuje nejen na podání žaloby samotné, ale též na vymezení žalobních bodů (tj. žalobních námitek) dle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. A dále, jedná se o námitku, k níž žalobce není aktivně legitimován ve smyslu ust. § 65 s. ř. s., neboť žalobce je oprávněn domáhat se zrušení napadeného rozhodnutí pouze v rozsahu, v jakém byl dotčen na svých veřejných subjektivních právech. Žalobce tak není oprávněn osobovat si výtky, které se přímo nedotýkají jeho práv, přičemž vznesená námitka se jeho práv nedotýká a žalobce to ani netvrdí. Námitkou se tedy soud nezabýval, neboť je nepřípustná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

96. Soud tak uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl. Žaloba je nedůvodná, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou s odkazem na § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
97. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl výrokem č. II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobci nepřiznal náhradu nákladů, jelikož neměl ve věci úspěch. Žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší, neboť mu nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. prosince 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

